

EIR deltager i 50-års mindededag for Den afrikanske Union

4. juni 2013, Af *Donielle DeToy* – For halvtreds år siden, den 25. maj, 1963, mødtes afrikanske ledere fra 32 nyligt dannede nationer i Addis Abeba, Etiopien, for at danne Organisationen af den Afrikanske Union (OAU). Ghanas præsident, dr. Kwame Nkrumah, en af OAU's stiftende 'fædre', fremlagde en klar og nødvendig vision om et forenet Afrika, der samledes om et uafhængigt banksystem, økonomisk samarbejde og store infrastrukturprojekter som fælles mål for kontinentet. Laurence Freeman, EIR's afrikanske redaktion, genopvækkede den 28. maj denne vision i sin tale: »Afrikas store underskud: Udfordringen om infrastrukturens forfald, fred og økonomisk udvikling« på OAU's hovedkontor i New York City.

»Afrika@50 Topmøde«-konferencen sponsoreredes af Centeret for mediernes Fredsinitiativ (CMPI) for at højtideligholde grundlæggelsen af OAU. Dr. Uchenna Ekwo, præsident og grundlægger af CMPI, inviterede Freeman til at tale på det første panel, »Demokrati, udvikling og forsvar«. Freeman præsenterede nogle af EIR's forslag til store infrastrukturprojekter for Afrika og fremkaldte en intens diskussion om Amerikas første finansminister, Alexander Hamiltons, kreditpolitik.

Freeman mindede tilhørerne om Afrikas mest berygtede, britiske imperialist, Cecil Rhodes' brutale mentalitet, den Cecil Rhodes, som var mesteren bag »plyndringen af de rigelige ressourcer, der ligger i kontinentets undergrund, med tilføjelse af drabene på et tocifret milliontal af 'indfødte' over jorden.« Ulykkeligvis fortsætter, efter 50 år, den samme politik, sagde han. De to mekanismer, der bruges til at opnå disse ønskede formål, er:

1) den bevidste afvisning af opbygning af regionale og transkontinentale infrastrukturprojekter inden for de vitale kategorier: energi, vand og jernbaner; og

2) manipuleringen, skabelsen og næringen af 'etnisk-religiøse' forskelligheder.

Den tilsigtede konsekvens har været sårbare eller svækkede stater over hele kontinentet. Desperate mennesker, der lider under mangel på livets basale nødvendigheder, kaster sig forudsigeligt nok over hinanden og dræber deres brødre og søstre for mad, jord og vand, for simpelt hen at overleve. Vi er i dag vidne til disse vilkår i Sudan og Sydsudan, Den centralafrikanske Republik, Den demokratiske republik Congo, Nigeria og Mali.«

Nkrumahs vision

Hvordan bringer man konflikterne, krigene, hungersnøden og opstandene til en afslutning? Freeman insisterede på, at de underliggende årsager må udryddes og erstattes af et nyt, økonomisk princip, baseret på Hamiltons kreditsystem og kontinentalt samarbejde om store infrastrukturprojekter. Dette koncept er ikke nyt for OAU; ved den stiftende konference i 1963 talte præsident Nkrumah om et lignende tema:

»Det er sandt, at vi nu kaster kolonialismens åg af os så hurtigt som muligt, men vor succes på dette område imødegås af de succesfulde, intense bestræbelser fra imperialismens side for at fortsætte udnyttelsen af vore ressourcer ved at skabe splittelse blandt os ... «

»Det var kolonialismen, der oprindeligt forhindrede os i at samle den virksomme kapital; men det var os selv, for hvem det mislykkedes at tage den fulde magt, som uafhængighed gav os, i anvendelse for at mobilisere vore ressourcer. Det er kun ved at forene vor produktive kapacitet og den resulterende produktion, at vi kan samle kapital. Og når vi

først får begyndt, vil momentet øges. Med kapital, der kontrolleres af vore egne banker, spændt for vor egen, virkelige udvikling inden for industri og landbrug, vil vi gøre fremskridt. Vi vil akkumulere maskineri og etablere stålværker, jernstøberier og fabrikker; vi vil forbinde vort kontinents forskellige stater gennem transportforbindelser; vi vil forbløffe verden med vore vandkraftværker; vi vil dræne marsk og sump, rydde befængte områder, ernære de underernærede og fri vort folk for parasitter og sygdomme. Det ligger inden for videnskabens og teknologiens muligheder at få selv Sahara til at blomstre op som en udstrakt mark med grøn vegetation, til udvikling af landbrug og industri.«

»En lysende fremtid«

At få Sahara til at blomstre var nøjagtig, hvad EIR dernæst præsenterede for tilhørerne. Freeman viste kort over fire, store, kontinentale projekter – to forslag til vandinfrastruktur, Transaqua-projektet og kanalen fra det østlige Congo til Qattara-sænkningen, og to transportkorridorer, Afrika-passet og en øst-vest-jernbane.

Et kort over vandressourcerne i Afrika viser tydeligt problemet: en overflod af vand i Congobassinet og et ekstremt tørt ørkenområde, inklusiv den hastigt svindende Tchad-sø. Transaqua (se EIR, 8. okt. 2010) ville bygge en sejlbar kanal fra den mægtige Congoflod, mod nord for at mødes med Obanguifloden og dernæst krydse over Den centralafrikanske Republik ind i Charifloden for at fylde Tchad-søen op. Dette ville forbedre livsbetingelserne for mere end 50 millioner afrikanere fra Tchad, Cameroun, Niger og Nigeria og dermed skabe et nyt, økonomisk potentiale for Sahel-området. Kanalen fra det østlige Congo til Qattara-sænkningen (EIR 8. juni 2012) begynder også ved Congofloden; dette forslag til en overvandingskanal løber gennem Den centralafrikanske Republik, Sydsudan, Sudan og Egypten. De to transportnet vil forbinde mere end 20 lande på det afrikanske kontinent.

Freeman talte dernæst om ungdommen i Afrika, det kontinent, der

»rapporteres at have verdens hastigst voksende befolkning i aldersgruppen 15-24, som udgør 20 % af kontinentets totale befolkning, eller 200 millioner mennesker, og 60 % af de arbejdsløse. Konstruktionen af disse infrastrukturprojekter vil ikke alene være den mest effektive måde at skaffe Afrikas »ungdomspukkel« arbejde på, men vil også nødvendiggøre uddannelse og træning af et tocifret milliontal af unge mennesker som arbejdere, ingeniører og videnskabsfolk. Et sådant handlingsforløb vil skaffe alle afrikanere en lysende fremtid og være til gavn for hele verden.«

Lyndon LaRouche har advaret om, at det nuværende, globale finanssystem er ved at disintegrere, og at USA må tage føringen ved at genindsætte Glass/Steagall-loven og etablere et kreditsystem efter Hamiltons principper. Det var denne idé, der skabte en yderst intens dialog under konferencen. En konferencedeltager, der påberåbte sig at være en efterkommer af Hamilton, udfordrede alle til at tage til Wall Street for at beskue statuen af Hamilton og studere hans skrifter for at forstå, hvordan det gik til, at Amerika var i stand til at befri sig selv fra Det britiske Imperium ved at skabe en ny form for bank. Dette omhandlede det spørgsmål, der ofte stilles: »Hvordan vil man betale for disse projekter?«

Om eftermiddagen begyndte en af paneldeltagerne sin tale med at referere til Freemans tidligere præsentation og gav dernæst en kort gennemgang af Hamiltons nationale banksystem. Hans improviserede erklæring afsluttedes med en opfordring til den omgående etablering af First National Bank of Africa. De 'grundlæggende fædre' af OAU og USA ville helt sikkert have været enige heri.

Foto: Kwame Nkruma (1909 – 1972)